בס"ד

עלון 711
ד' שבוע'

חכמה ומוסר

מקור הברכה

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - **"חכמה ומוסר"**. פעיה"ק רכסים ת"ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

פרשת: כי תבא

"הכנתנו לראש השנה"

מקובלים אנו מרבותינו, שיש לפרשת השבוע וללקחיה שייכות וקשר לזמן בו היא נקראת, וכבר בגמרא עמדו על שייכות התוכחה שבפרשה לסוף השנה הנוכחית, כדי שיתקיים בנו "תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה". אבל גם לתחילת הפרשה יש קשר הדוק לזמן - שבועיים לפני ראש השנה, בעיצומו של חודש הרחמים והסליחות, בתוקף הכנותינו ליום הדין.

הפרשה פותחת בהבאת הביכורים. ירד אדם לשדהו וראה תאנה שביכרה, גפן שחנטה פריה, מיד קושר הוא סרט לסימן. גם אם גר הוא בקצה הארץ, גם אם הדרך משובשת, יעשה דרכו לירושלים, שם יטהר מטומאתו ויעלה להר הבית בקול רינה ותודה, יבוא לפני הכהן לישא דברים נרגשים. "ואמרת אליו, הגדתי היום לה' אלוקיך" - וכתב רש"י: "שאיני כפוי טובה,"

ה' נתן לי שדה, נתן לי עצים, הצמיח בהם פירות - איני כפוי טובה!

והחידוש הגדול בפרשה זו הוא, שאין די בהכרת טובה מילולית, בהרגשת הלב או אמירת תודה. הכרת הטוב צריך שתצמיח מעשים בפועל. ולא זוטות גרידא, אלא ליטול את היקר שבפירות, הפרי שצמח ראשונה, ולעלות לעיר הקודש, ולהיטהר ולבוא למקדש עם סל גדוש פירות מקושט ומעוטר, ולהניפו לפני המזבח. לקרוא עליו כל פרשת ביכורים ולתיתו לכהן.

כל מעשה פחות מזה, יצביע על חיסרון בעומק הכרת הטוב. יורה שאין היא אלא שיטחית וחיצונית, שאינה רצינית.

לפני כארבע מאות ושלושים שנה עלתה משפחה מצנעא שבתימן לארץ הקודש והתייסרה בחבלי קליטה. ההורים נפטרו והותירו אחריהם יתום גלמוד, ישועה שמו. בעניו ובדידותו ישן בשדות וניזון מצמחי בר ושיירי מאכלים, עד שנתגלגלו עליו רחמי אדם אחד שאספו לביתו וכילכלו מפיתו. בכך איפשר לנער להקדיש עצמו לתורה, והוא למד תורה מפי הגאון רבי בצלאל אשכנזי זצ"ל בעל ה"שיטה מקובצת" והגאון הקדוש רבינו חיים ויטאל זצ"ל והיה לאחד מגאוני הדור. מארחו ומטיבו לא היה בן תורה, התקשה אף בלימוד משניות. כהכרת הטוב ישב הגאון רבי ישועה וחיבר עבור מארחו חיבור מקיף ומאיר עיניים על המשניות - וכך זיכה את עם ישראל בפירוש המשניות "מלאכת שלמה"!

כך מציינים הכרת טובה!

אילו היינו משיבים זאת אל ליבנו, אילו היינו חדורים בהכרה זו, הרי היו חיינו נראים אחרת, מאושרים ומאירים פי אלף:

הילדים היו יודעים שאין סוף להכרת הטוב שלהם כלפי ההורים שהעניקו להם את חייהם, שגידלום במסירות כה רבה ובאהבה כה גדושה ונתנו להם הכל: קורת גג, כסות ומזון. וההורים, אכן כן, גם ההורים צריכים להכיר בטובה של בניהם. ככלות הכל, הם שהביאו אור ושמחה לביתם, כמה קודר היה הבית בלעדם! ובני הזוג עצמם, איש לרעהו - הרי אמרו חכמים: "הפותח דלתו לחבירו, נפשו הוא חייב לו". הן "לא טוב היות האדם לבדו", בבדידות משממימה וקודרת. הרי כל אחד כשלעצמו "פלג גוף" הוא, כמה הכרת טובה חייב הוא לבן הזוג, עימו בנה את הקן המשפחתי. והכרת טובה, כאמור, אינה מספקת ברגש ובמלים. חייבת היא למצוא ביטוי במעשים עבור הזולת, כהוכחת ההכרה וההוקרה. אילו נוהגים היינו כך, היתה המשפחה מלוכדת שבעתיים, לא היה ניכור ונתק, לא היו גירושין!

הבה נתבונן: עם ישראל מרחף במדבר על מצע ענני כבוד, ניזון בלחם מן השמים ובבאר פלאית הנובעת מים, "זה ארבעים שנה ה' אלקיך עימך, לא חסרת דבר", "שלא היו חסרים אלא להזכיר דבר, והוא נברא לפניהם!". עברו בסמוך לעמון ומואב, ולא קידמו אותם בלחם ובמים. ועל כך, נידחו לנצח מלהסתפח לעם ישראל! משום שהיה עליהם להכיר טובה לעם ישראל, כי בזכות אברהם אבינו ניצול לוט מסדום ומן השבי, ולא הביעו הכרת טובתם.

וכי נצרכנו למימם ולחמם, ודאי שלא! אז אולי הכירו טובה בליבם, ולא מצאו לנכון להביעה במעשים, להביא לחם שאינו נצרך, להציע מים שאינם נצרכים? לא! מי שחש הכרת טובה אמיתית, יצא מגידרו להציעה, להביעה, גם אם אינה נצרכת! אז מתי הגענו הביתה לאחרונה עם תשורה קטנה. להראות תשומת לב, להביע הכרת טובה?

ומכאן - למחשבה מעמיקה יותר: אם כך יש להודות על פרי ביכורים, להקדישו ולהביאו לבית המקדש. כמה צריך להודות על החיים ועל הבריאות?! ושוב: הכרת הטוב, מן הדין שתמצא ביטוי במעשים כדי שתשתרש בנפש ותנבע מהלב. אם נחשוב על כך, נבין שמחובתנו להביא "ביכורים" גם מחיינו, להקציב כביכול לבורא יתברך שעה מן היום - שעה של תפילה במניין, שעה של לימוד תורה...

פרשתא נצבים

"ותיראו!...."

במצרים הוזהרו בני ישראל להתנתק מהעבודה הזרה, ולפני יציאת מצרים נצטוו למשוך ממנה ידם. במתן תורה שמעו זאת מפי הבורא עצמו, ומיני אז נצטוו על כך פעמים אין ספור: "לא תשתתוה לאלהיהם ולא תעבדם", "לא תכרות להם ולאלהיהם ברית", "לא תשתחוה לאל אחר", "אלהי מסכה לא תעשה לך". "אל תפנו אל האלילים, ואלהי מסכה לא תעשו לכם". "לא תעשו לכם אלילים ופסל ומצבה לא תקימו לכם". "לא תלכון אחרי אלהים אחרים מאלהי העמים אשר סביבותיכם", אלו מקצת האזהרות שהוזהרנו, בצירוף העונש הנחרץ: "כי כל האיש אשר הלך אחרי בעל פעור השמידו ה' אלקיך מקרבך", וכבר כתב רבינו הרמב"ם זצ"ל: "דע, שאתה כשתסתכל בכל התורה כולה ובכל ספרי הנביאים, לא תמצא לשון חרון אף, ולא לשון כעס, ולא לשון קינאה, אלא בעבודה זרה בלבד!" ורבינו הרמב"ן זצ"ל העיר שבכל שירת האזינו לא נמנה עוון, מלבד עבודה זרה!

ובכן, מצד אחד - חומרת העוון, אחד משלושת העבירות החמורות שעליהן "יהרג, ואל יעבור". ומצד שני - עבירה שאין ליהודי כל משיכה אליה, שכן "מאמינים בני מאמינים" אנו, ו"לא עבדו ישראל עבודה זרה אלא כדי להתיר להם עריות בפרהסיא", כאמתלה לפריקת רסן, ותו לא.

ועם זאת צריך משה רבינו עליו השלום לעמוד בטרם פרידה, ולהשביע את כל העם, ולאיים בקללה ובאלה, בחרון אף איום ונורא, "פן יש בכם איש או אישה או משפחה או שבט - עד כדי כך - אשר לבבו פונה היום - לא בעתיד! - מעם ה' אלקינו ללכת לעבוד את אלהי הגויים ההם, פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה!" - למה לחשוד?

אהה, יש סיבה! "כי אתם ידעתם את אשר יושבנו בארץ מצרים ואת אשר עברנו בקרב הגוים אשר עברתם, ותיראו את שיקוציהם ואת גילוליהם, עץ ואבן, כסף וזהב אשר עימהם". ופירש רש"י: "ותראו את שיקוציהם", לפי שראיתם העבודת כוכבים,

ההמשך בעמוד הבא.

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

כי תבא

* **מפטירין**: קומי אורי ישעיה ס'.

זמני הדלקת נרות שבת

חיפה : 6:15
תל אביב : 6:23
ירושלים : 6:08

יציאת השבת

חיפה : 7:21
תל אביב : 7:21
ירושלים : 7:22
ר"ת חיפה : 7:57
ר"ת תל אביב : 7:57
ר"ת ירושלים : 8:01

נצבים

* **מפטירין**: שוש אשיש ישעיה ס"א
* המולד: ליל שני, שעה 22:00 ו - 8 חלקים.

תחל שנה וברכותיה

* אי"ה, ראש השנה יחול, בימים שני ושלישי, הבאים עלינו לטובה.

זמני הדלקת נרות שבת

כניסת השבת

חיפה : 6:05
תל אביב : 6:14
ירושלים : 5:58

יציאת השבת

חיפה : 7:11
תל אביב : 7:12
ירושלים : 7:12
ר"ת חיפה : 7:47
ר"ת תל אביב : 7:48
ר"ת ירושלים : 7:51

משל ונמשל...

"יפתח ה' לך את-אוצרו הטוב" (דברים כח, יב).

"שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב"

אדם הלך בדרך ולפתע התגלה לנגד עיניו אוצר של אבנים טובות ומרגליות. עומד הוא נפעם מול הברק המסנוור והעושר הרב שהתגלה לעיניו. ומיד הוא נחפז ומתנפל על האבנים הטובות וממלא בהם את כל כיסיו, דוחס עוד ועוד אל תיקו מרגליות ואבנים טובות לרוב ככל שיוכל התיק להכיל.

רק אז, כאשר ברור לו שיותר הוא לא יוכל לשאת עמו, הוא ממשיך בדרכו, מתנהל לאיטו מכובד המשא, שמח ומאושר על האוצר המופלא שהזדמן לו פתאום. שמחה גדולה ממלאת את ליבו, אך שמחתו אינה מושלמת, הוא מביט על הערימה הגדושה שהותיר אחריו. גדולה היא ומכילה פי כמה וכמה ממה שהצליח לקחת לעצמו לדרך. שמחתו מהולה בתחושת החמצה גדולה והוא מייסר את עצמו מדוע אין באפשרותו לקחת עוד מהאוצר היקר.

עפ"י משל זה מסביר **רבי עקיבא איגר זצוק"ל** את דברי דוד המלך בספר תהלים (תהלים קיט, קסב) באומרו: "שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב".

דוד המלך אומר על עצמו שמשול הוא לאותו אדם שמצא שלל רב. כאשר אני ניצב מול התורה הקדושה, שמח ומאושר אני על כל השגה נוספת, על כל פסוק, על כל הלכה ועל כל חידוש. אולם שמחתי מעורבת בצער, כאשר אני יודע עד כמה תורת ה' עמוקה היא מיני ים ורחבה מיני ארץ ועד כמה רחוק אני מידיעת התורה בשלימות.

"שש אנכי על אמרתך", אבל שמחתי היא כשמחתו של "מוצא שלל רב", כאותו הלך שהותיר אחריו יותר מחצי תאוותו, שמח על מה שהשיג ומצטער על השלל שראה, אך לא היה יכול לקחת לעצמו!

עמוד התפילה...

* **אי"ה מדי יום מתקיים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים.**
הצבור היקר והקדוש מוזמן.
קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.
* **וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

אבות-ובנים

אי"ה מדי שבת קודש, אחר תפלת מנחה שבשבת קודש, מתקיים לימוד של אבות ובנים בבית מדרשנו,
הצבור הקדוש מוזמן לטעום ולהגדיל תורה ולהאדירה.

בס"ד, שיעור תורה בקרית חיים...

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, בשעה 20.00 בערך.
הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

רואים ישועה והצלחה!!!

המעוניינים לתרום לאחת מסעודות הישיבה - לעלוי נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל העניינים, התרומה לישיבה בסך - 200 ש"ח.
ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב. לתיאום בט"ל: 9847363 - 04.
או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

אי"ה, בבית מדרשנו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת **"כי תבא, נצבים"**

יום	עלות השחר	טלית/ ותפילין	נץ
ש	5:11:15	5:33:45	6:24:30
א	5:12:00	5:34:30	6:25:00
ב	5:12:45	5:35:15	6:25:45
ג	5:13:30	5:35:45	6:26:30
ד	5:14:15	5:36:30	6:27:00
ה	5:15:00	5:37:15	6:27:45
ו	5:15:30	5:38:00	6:28:15
ש	5:16:15	5:38:30	6:29:00
א	5:17:00	5:39:15	6:29:45
ב	5:18:00	5:39:30	6:30:15
ג	5:19:00	5:40:15	6:31:00
ד	5:19:45	5:40:45	6:31:30
ה	5:20:45	5:41:30	6:32:15
ו	5:21:30	5:42:15	6:33:00

השיעור בכולל ערב לקהל הקדוש.
* שיעור הכנה מ: **21.00 - 20.30.**

* ומהשעה: **21.00 - 22.00** שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה, במסכת חגיגה

שמירת הלשון

* מדי יום חמישי בערב בשעה: 21.45 אי"ה יתקיים שיעור מוסר בעניני **שמירת הלשון**.

אחר תפילת שחרית **שיעור בהלכה** ע"י מורנו ראש הישיבה **או"ח טור וב"י, ומ"ב.**

מנחה: 17.40.
ערבית ראשונה: 19.45.
ערבית שניה: 22.00

שיעור מוסר מדי יום ע"י מורנו ראש - הישיבה והכולל.
בשעה: 18.50. **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר** שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה: 11.15 - 13.20 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה.
* **בליל שבת** שיעור בשעה: 21.15 - 22.15.
* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות תפילין סימן **כ"ח**, עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה).
* **בשבת** בין השעות: 15.30 - 17.00 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש **הרמב"ן, ואחרי כן שיעור בהלכה באורח חיים,** ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 17.00 תפילת מנחה.

הציבור הקדוש מוזמן על מנת להגדיל תורה ולהאדירה.

דבר המערכת.

לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וקיץ בריא ושמח.

המעוניינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש'. עם אפשרות לפרסום, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל - 0527-182434
המעוניינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר – 2598156 תזכו למצוות.

המשך לפרשת: נצבים.

לפי שראיתם העבודת כוכבים, ושמא השיא לב אחד מכם אותו ללכת אחריהם. "ותראו את שיקוציהם", שהיו מאוסים כשקצים. "ואת גילוליהם", שהיו מוסרחים ומאוסים כגללים. "עץ ואבן", אותם של עצים ושל אבנים ראיתם בגלוי, לפי שאין עובדיהם יראים שמא יגנבו. אבל של "כסף וזהב - עימהם", בחדרי משכיתם הם, לפי שהם יראים שמא יגנבו! "פן יש בכם אשר לבבו פונה", לפיכך אני צריך להשביעכם!

נקדים ונשאל שאלה: אם אמנם, חלילה, יש בעם ישראל מי שחושב שיש לעבוד עבודה זרה, מה תועיל השבועה. והרי לשיטתו זו "שבועה לבטל את המצוה", שאינה חלה... שאלה דומה נשאל מרן ה"חזון איש" זצ"ל על השבועה שהשביעו את הכהן הגדול, שלא ינהג כדעת הצדוקים הכופרים בתורה שבעל פה. והרי אם נוטה הוא אליהם, אין השבועה מחייבתו! והשיב, שהצדוקים עצמם יודעים את האמת. והראיה, שכאשר אחד מהם התפאר בפני אביו שנהג כצדוקים, ידע אביו הצדוקי שייענש ממרום! אף לענין העבודה הזרה כך, הרי ידוע שאין בה ממש, שה' הוא האלקים ואין עוד מלבדו. הן עובדיה יודעים שאין היא מצילה אפילו את עצמה, ופוחדים להוציא לחוץ את הפסל היקר. הן מאוסה היא כשקץ וכגלל!

אז מדוע יש להשביע את העם? כי ראו! וראיה חודרת, מחלחלת, משפיעה!

מתי ראו "כי אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים", ארבעים שנה לפני כן! אז, ראו! וזה חדר, היכה שורשים - ונשאר. ומאז חוו את קריעת ים סוף ומתן תורה והקמת המשכן וארבעים שנות לימוד תורה. והראייה בתוקפה...

ואיזו עבודה זרה ראו, עבודה זרה שתיגמלה את עובדיה איפה! "ומצרים מקברים את אשר היכה ה' בהם כל בכור, ובאלהיהם עשה ה' שפטים!" - לא רק את עובדיה לא הצילה, את עצמה לא הצילה! "ואת אשר עברנו בקרב הגויים אשר עברתם". בקרב אלו גויים עברו, מדין, סיחון ועוג. הגויים יצאו למלחמה נגדם כשהם נושאים עימם את אלהיהם, שיעזרום. ההועילו? הלא בני ישראל היכום עד חרמה, וכתתו את הפסילים!

ועם כל זאת, למרות הכל - ראו. ואם ראו - הושפעו! זה כוחה של ראייה! כבר הבאנו את פיתגמו של רבינו ה"חפץ חיים" זצ"ל: "האדם הינו מה שהוא רואה ומה שהוא שומע"! אז ביום הדין, בהגיע תורינו, ישמע הקול במרום: "ומי עכשיו" ואז ייפתחו כל הראיות שלנו וכל השמיעות. איפה נסתיר את עצמנו?! האם יש מה לעשות? אכן כן: "לפיכך אני צריך להשביעכם"!...

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: סה-סז.

יש סכלות שהיא תוצאה של חוסר עבודה, ויש סכלות שהיא תוצאה מחמת הבריאה שלו. אם ה' ברא אדם סכל, האם אנשים ילעגו לו? להיפך לועג לרש חרף עושהו. אבל אם זו טפשות מחמת שהוא לא רוצה להתנהג בדרכי החכמה, שאחד מקניני התורה זה לשמוע את החבר עד הסוף, והוא שומע רק חצי מדברי החבר, ולכן הוא עונה דברים לא נכונים, הוא אשם בזה! למה שמעת רק חצי מדברי החבר ומיד עניתי? חכה, שמע הכל.

- האם שייך שיש עוון של לפני עוור לגבי אדם שנוהג לשאול שאלות טפשיות, כשזה ברור שהוא לא חשב מספיק? בגלל שהוא לא הולך על פי קיניני התורה, ולכן השומעים לפעמים מתפרצים בצחוק, צ"ע אם הוא מכשיל אותם בלפני עיוור? אני לא מדבר על כך שנעשה גם ביטול תורה.

אם אדם מתאמץ להבין את הסוגיא וכך היא רמת שכלו, טוב, הוא חשב שזו סברא אמיתית, ואדרבא, אחרים יבדקו את הסברא שלו וילמדו מהטעויות שלו. אבל לפעמים, אדם מדבר שטויות שאין מה ללמוד מהשטויות שלו, זה דברים בטלים מראש, ועי"כ הוא גם מבזבז את הזמן של האחרים ושייך שיש לו גם עוון ביטול תורה! וזה לא רק שאלה של ביטול תורה, זו גם שאלה שהוא מוציא את האחרים מהלך החשיבה, - מנתק אותם ממהלך הסוגיא.

סו. ומדברי רבותינו על חוש השמע (כתובות ה ב): אל ישמיע אדם לאזניו דברים בטלים, שהם נכוים תחלה לאיברים. ועל המאזין לכל פה דובר נבלה נאמר (משלי כב, יד): שוחה עמוקה פי זרות. ישיתו לב לכל אלה יראי אלקים בעלי תשובה להציל את נפשם מיד להבה. וכבר הקדמנו לך דברים נכבדים בענין הזה, בשער גדרי הזהירות.

מן האזהרות התלויות בקפיצת יד והמונע מן המעשה.

סז. ולא תקפוץ את ידך מאחיך האביון. השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר קרבה שנת השבע שנת השמטה ורעה עיניך באחיך האביון ולא תתן לו (דברים טו, ז - ט). למדנו מזה, כי הנמנע מהלוות לעני עובר בשני לאוין שהם "השמר פן". ואם לעת אשר קרבה שנת השבע הוזהרנו שלא נחדול מלהלוות מיראת דבר השמטה, אף כי בזמן שלא יפסיד חובו, כי יגדל חטא הקופץ ידו מלהלוות.

לפעמים יש במצוות ההלוואה טרחה, שצריכים לעשות שטר, ולהביא עדים, לקחת ממנו משכון וכו'. יש כאן עצלות מסוימת, ולכן הוא אומר בלבו 'שישאר ככה'. יש פה שני לאווין!

ועל גודל העון קרא הכתוב מחשבת צר העין מלהלוות "דבר בליעל".

יש לו קמצנות מלהלוות. זו לא קמצנות מחמת שהוא פוחד שהכסף לא יחזור אליו, הכסף יחזור אליו. כי אם יש לו חשש שהכסף לא יוחזר אליו, יש משכון, וא"כ ממה נובעת הקמצנות? אלא מה, זה נובע מעצלות, בשבילו זה מאמץ, יש מתח מסוים להלוות, צריכים לכתוב שטר, להחתים... הוא לא רוצה להכנס לכל המתח הזה.

ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (כתובות סח א) כל המעלים עיניו מן הצדקה כאלו עובד עבודת כוכבים. כתיב כאן: פן יהיה דבר עם לבבך בליעל, ושם כתיב (דברים יג, יד): יצאו אנשים בני בליעל מקרבך. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (ילקוט ש"א קלד) כי נקרא צר העין בליעל, וכן כתוב (ש"א כה, כה): אל איש הבליעל הזה על נבל - על שהיה צר עין, שאמר לעבדי דוד (שם פסוק יא): ולקחתי את לחמי ואת מימי ואת טבחתי וגו'. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת סג א): גדול המלוה לעני יותר מן העושה צדקה.

למה הוא נקרא בליעל? מכיון שאין לו אמונה בה' לתת משלו. יש כאן פריקת עול.

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.

בס"ד

מצא את המסתתר

לפרשת	כי תבא

ללא פרסים

מצא 18 מילים מן הפרשה. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתתרת.

ג	ס	ע	מ	י	א	ש	ס	ג
ת	ש	ב	א	ר	ו	נ	ו	ע
ב	ג	ד	א	ו	ה	ד	ה	ב
ע	ב	ו	נ	מ	מ	י	ו	כ
ו	ד	ו	ט	פ	ש	מ	י	ד
ת	ו	ת	א	ש	ו	ר	ק	ש
ג	ע	ש	א	צ	י	ד	ח	ג
ב	ס	ד	ע	נ	ג	ש	ב	נ
ר	ר	ב	ר	י	ט	ע	ס	מ
ז	ת	ג	ס	ו	ש	ב	ד	י
ל	ס	מ	ש	ה	ע	ש	ע	נ
ע	ב	ד	ק	ח	נ	ס	כ	ב
מ	ג	י	ב	ל	פ	מ	ה	ר
ד	ו	ס	ע	ו	ר	ד	ל	ג
ח	ש	ת	ת	ג	מ	ש	א	ר
ד	ב	נ	י	י	ד	ח	מ	ס
ש	ת	ו	נ	ח	ע	ו	פ	ד
ח	ע	ב	ס	ג	צ	ס	ל	ש
ד	א	ש	ד	ע	ש	ד	ב	ע

כהן	טנא	ויגר
גדול	עצום	מסיג
מקלה	עור	עיבל
אבנים	יששכר	אלמנה
גר	יתום	ברזל
חתנתו	חרש	בסתר
חקיו	בנימן	תועבת

האם מצאת את המשפט:

אי ם ונו'רא הוא ממנו משפטו ושאתו יצא:

מאת : חבקוק פרק א פסוק ז

בס"ד

מעוניין בחבורתא לשלות

קח פסק זמן...

הבוקר/ צהרים/ערב ?

או שבת איך?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים.

בנשיאות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה.

לפרטים : הרב נתנאל יהב , טל' : 7124735 - 052 .

* שבתות האירח מיועדות רק לרווקים.

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכנ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.

מעשה

סוליקה הקדושה הי"ד.

ליד מצבת קיברו של הגאון הקדוש רבי יהודה בן עטר זצ"ל, מתנוסס קיברה של הצדקת סוליקה הקדושה עליה השלום. העלמה יפת התואר, שאחד מבני השכנים המוסלמים חמד יופיה. אך כיצד יוכל לשאתה? העליל עליה שהתאסלמה בסתר, ושבה לדת אבותיה. לא עזרו הכחשותיה, בית הדין המוסלמי העמיד בפניה את הברירה: "לשוב" לדת האיסלם או ליהרג בחרב.

"מעולם לא התאסלמתי, יהודיה הייתי ויהודיה אמותי!" ענתה סוליקה בגאון.

השופטים לא התרשמו. גזר דינם הועבר לאישור מלך מרוקו. בן המלך שמע על הפרשה ועניינו התעורר. הלך לראות את סוליקה בתא כילאה, ונפשו נקשרה בה. הבטיח, שאם תתאסלם ישאנה לאשה, והיא תהיה לנסיכה. כבוד ועושר יורעפו על בית אביה, וברבות הימים תהיה למלכת מרוקו.

"כסף וזהב, כבוד ושררה", השיבה סוליקה, "אינם משתווים לאמונה באלוקי האמת ובתורתו הקדושה. שום דבר שבעולם לא יפתני לבגוד בעמי ובאמונתי!"

גזר דינה של סוליקה נחרץ. היא קיבלה זאת בשיוויון נפש ובשלווה גמורה. נכונה היתה למסור נפשה על קידוש השם.

כשהובלה לגרדום, היה שם הנסיך. הוא ניסה פנייה אחרונה: "שווי נא בנפשך כמה מאושרת תהיי אם תקבלי על עצמך את דת האיסלם".

"אני מאושרת כבר עתה!" ענתה.

"את זכאית לבקשה אחרונה", אמר התליין. וסוליקה ביקשה... סיכות. סיכות אלו נעצה בבשרה. הצמידה בהן את שימלתה לרגליה, כדי שלא יתגלו במותה!

כך עלתה לגרדום, ומסרה נפשה על קדושת השם,

הלכות: לראש השנה.

ברית מילה

כשיש ברית מילה בראש השנה, מלין אחר קריאת התורה קודם התקיעות. (ת"ה עח)

שעת סיום

יש לסיים את התפלה קודם חצות היום [בערך 12:30], כדי שיספיקו הצבור לחזור לביתם לעשות קידוש ולאכול קודם חצות, ולא יחשב להם כתענית, שהרי לא מתענים בראש השנה. ואם יודע שמאריכים בבית הכנסת יותר משעת חצות, ישתה קודם התפלה תה או קפה עם סוכר, ובזה לא יחשב לו כתענית. (ת"ה סט)

שינה

טוב שלא לישון ביום ראש השנה, שאין זה נאה לישון בשעה שהקב"ה דן את האדם על מעשיו. (זוהר הקדוש) וגם אמרו חז"ל שהישן ביום ראש השנה גורם שמזלו ישן, כי אם הוא ער ולומד תורה או תהלים, מעורר עליו גם למעלה מליצי יושר. (ירושלמי) ומכל מקום אם ראשו כבד עליו, יישן מעט אחר חצות היום, כדי שיתחזק לעבודת ה' יתברך. וכן אם רוצה לעסוק בתורה בלילה, רשאי לישון ביום, כדי שתהיה דעתו צלולה בתורה, והעיקר שכל מעשיו יהיו לשם שמים. (קפג)

סדר היום

לא יעביר את היום בשיחה בטלה. ולכך עצה טובה שלאחר התפלה יקדש ויאכל מיני מזונות, וילמד תורה עד הסעודה. ואם קשה עליו להבין דברי תורה, יקרא ספר תהלים, וטוב מעט בכוונה מהרבות שלא בכוונה. ולאחר מכן יערוך את סעודת היום עם בני משפחתו בשמחה וישיר שירי קודש ויאמר דברי תורה. ואחר כך ילך לבית הכנסת ללמוד תורה. ומה טוב ומה נעים שיארגנו האחראים שיעורי תורה בענייני היום בהלכה, באגדה ומוסר, כדי לזכות את הציבור הצמאים לתורה לשמוע דברי אלוהים חיים, וזכות הרבים תלויה בהם, וכל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, אשריו בעולם הזה וטוב לו לעולם הבא. (קפג, קפד).

תשליך

אחר תפלת המנחה ביום הראשון של ראש השנה, הולכים על יד נהר או בור מים לומר את נוסח התשליך, ואין צריך לפתוח דוקא את הבור. ואם אין בור מים, יקחו קערת מים ויאמרו את נוסח התשליך על יד המים. וכשאומר את הפסוק "ותשליך במצולות ים כל חטאתם", ינער את שולי בגדיו לכיוון המים, ויכוון שיושלכו כל חטאתנו, עוונותינו ופשעינו. ונשים לא תעשינה תשליך כלל. (קפו. חכם צבי, אלף למגן, ערוך השלחן ועוד. ת"ה נח).

הדלקת נרות של ליל שני - מדליקים נרות לכבוד ליל שני של ראש השנה. ותדליק מאש שהוכנה קודם, ותברך 'להדליק נר של יום טוב' ואחר כך תדליק, ורשאית להדליק מבעוד יום, אלא אם כן הוא מוצאי שבת, שאז תמתין לצאת השבת. (קפב)

הדלקת נרות לכבוד שבת קודש - אם חל יום השני של ראש השנה ביום ששי, תדליק האשה את נרות השבת מאש שהוכנה קודם, ותברך 'להדליק נר של שבת'.

מן התורה - נאמר בתורה (במדבר כט א): "וַבַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כֹּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם". והיינו שהצטווינו מן התורה לשמוע קול שופר ביום ראש השנה. על כן ישים לב לשמוע את קול השופר, ויכוין לקיים מצות עשה מן התורה. (פ)

להתלמד - מותר להתלמד בתוך בית הכנסת לתקוע בשופר, כיון שזה שימוש של מצוה, ואין בזה זלזול חס ושלום בכבוד בית הכנסת. (כד)